

locus amoenus

Pere Duran

El jardí de la francesa

Isabel Oliva Prat

Com podria contar-te la pluja després de Verlaine?

Olga Xirriacs. *La Mnalla*

Només el sanglot breu d'una pedra trenca
la quietud de l'aigua, l'olor de terra molla
i el silent *leitmotiv* d'aquest matí de pluja
que plora sobre el cor i el cap de bronze
de la Jueva,
mig dona i mig bruixa,
-callada i misteriosa- embolcallada d'heures
i regalims de molsa sobre el pou,
amb uns ulls sense llum que miren la lluna
i una boca oberta com *El crit* d'Edward Munch,
un crit de dolor desesperat, un esglai en la nit.

Il pleure dans mon coeur... escriuria Verlaine
els nostàlgics poemes com un plor de violins
damunt l'erm d'esbarzers, marfull i xuclamel
i el verd profund de les fulles d'acant.

-Quin sentinella de paradisos eteris
guardarà la meva Arcàdia d'infant
quan caiguin les primeres fulles de la vinya verge
sobre aquest jardí de tardor
en una platja calmosa de novembre?

Qui pot parlar de la pluja després de Verlaine
a l'hora de la llum daurada i blavosa,
qui parlarà de la pluja sobre el mar,
sobre les ales d'àngels dels gessamins?

La flor del magnolier es vestirà de blanc
damunt l'*opus spicatum* encadellat al mur
i vetllarà el misteri d'aquest jardí
oblidat en la solitud d'una enyorada absència.

Xamfrà de la Via Pietro Micca,
al cor de la zona comercial de la ciutat.

viatges

Torí,

